

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Vtî semper in mundo status aliqui extiterint in quibus specialius ex bona voluntate Deo seruire licuit, supra quàm ex mandatorum Dei aliquis tenetur. Cap. IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

Christiani omnes esse deberent, sed ceteri homines, utpote Iudæi, Turcæ, Sarraceni, hæretici, si suo porro more vnicum Deum colunt, nomine tamē Deum colentis religionis sunt indigni, ob multos errores, perfidiam & falsitatem, qua sunt decipi. Verū enimvero cum omnes verē boni Christiani religiosi Deique cultores possint nuncupari, propterea quod verum, vnicum Deum religiosè colant, multo inter illos æquius, magis propriè & præcipuè, hi sic, id est, religiosi, vocantur, qui omnem suā vitam addicunt & emancipant religioni, ea re, quod se totos ad Deum conferunt, se subtrahunt ab omnibus negocijs & commercijs mundi, & ab occasionibus huiusmodi mundanarum rerum, quantum corporalis & temporalis necessitas permittit. Tales religiosi communiter hodie Monachi, Moniales vel Cænobitæ aut monastici homines nuncupantur, quamvis extra cænobia quoque multos religiosos vita est inuenire, tamen nomenclatura illa statum illum sequitur, qui sic est ordinatus. Quo quisquis uti iuxta quod est institutus volet facillè ex carne in spiritum peruenire poterit ad perfectionem charitatis verarumque virtutum.

Vti semper in mundo status aliqui extiterint, in quibus specialius, rigidius & perfectius ex bona voluntate Deo seruire licuit, supra quam ex mandatorum Dei aliquis teneretur.

Cap. IV.

STatus huiusmodi religiosorum & DEI cultorum (qui se à plebe & à bonis etiam hominibus segregauerunt, & in rigidiorē diuini cultus obseruantiam transtulerunt) semper in mundo fuit. Nam ut eximie docti scribunt & sentiunt, ante legem in veteri Testamento huiusmodi religiosi cœperunt, qui sese (quantum illis congruebat, cum adhuc mandatum esset de propagatione mundi) castè continenterque gesserunt, serò matrimonium inierunt ad proles generandas. Per quæ ostenderunt, quam libenter (si diuina voluntas tulisset) se semper à voluptatibus carnis abstinuisent in inuolata castitate, seseque exercuisent in speciali inchoatione noui cuiusdam diligentiorisque cultus Dei, præ ceteris DEVM colētibz mortalibus. Quod ipsum liquido nobis Genesios liber breuibus verbis commonstrat, dum de Enos, qui fuit filius Seth, scriptum reperitur, quod cœperit inuocare nomen Domini. Quod intelligitur de notabili aliquo & speciali modo, seu cultu erga Deū, ante alios homines, qui eodem tempore villiori, humiliori & communiori modo Deum colebant ac venerabantur: Qandoquidem in eodem Genesios libro de Abele legitur, quod Deum honorauerit eique obtulerit de primogenitis gregis sui. Similiter & multo magis Rechabitz sese in speciale quendam & sedulum religiosæ vitæ ordinem dederunt, ut habetur in primo Paralipomenon libro & apud Hieremiam prophetam præ alijs hominibus in corporis deliciarum abdicatione in potus vini abstinentia, & his similibus, in obedientia sub Iabe legis ductore, in laude & concentu, alioque diuino cultu in doctrina & meditatione legis. Quæ, multaque alia ex singulari deuotione obseruabant præter communem legis obligationem, quam vna cum alijs hominibus æquè benè & insuper sponte sua singularem quandam religionem

Religiosi vt specialius vocantur monasticæ vitæ profectores.

Religiosos ac singulatores Dei cultores semper fuisse.

Gen 4. Enos cepisse inuocare nomen Domini vt intelligendū. Gen 4. Rechabitarum singulare institutum. Hier 35.

Ibidem.

onem præ alijs custodiebant, ad quam etiam (si voluissent) à Deo non obligati fuissent, ob quam specialem ipsorum deuotionem summopere à Deo laudantur.

Quod olim monastica vita, qualis in veteri Testamento fuerit, & nomenclatura tamen cœnobiatorum monachorumq; non extiterit, quia ille status ipso nomine antiquior existit.

Cap. V.

Monastica vita ipsa nomine vetustior.

PRÆter hos alij quoque conuentus congregationesq; religiosorum in veteri Testamento fuerunt in cœnobiatorum in modum, & in formam monachorum (quantumuis ipsum nomen nondum in vfu fuerit) coniunctorum, quemadmodum conuērio itacusq; Prophetarum fuit, quem Samuel seuit & instituit. Qui non idē Prophetæ, quod futura omnes vaticinaretur, sunt appellati: quamuis nonnulli tales inter nos prophetæ fuerint, sed propterea, quod assidue Deum laudaret, ipsius laudes cantarent, in prophetarum oraculis, in Psalmis, in hymnis & in cymbalis, ad quod eorum vita statusq; destinatus erat. Hi Samuelis tempestate, & postea varijs in locis habitauerunt. Aliqui conuentum siue contubernium suum in Galgala, quidam in Naioth, in Ramatha, nonnulli alibi in locis ad religionem accommodis circum & iuxta terram sanctam, habuerunt, sicut reperire in primo libro

Prophetæ cur dicti sint Samuelis sectatores & quidam alij.

1. Reg. 9. Monachorum vocabulum cur ipsa vita posterius.

Act. 5. 6. 7. 8. Acto. II.

Vocabula rebus permanentibus subinde mutari. Cœnobia ac xenodochia etiam ante quā sic vocarentur, existisse.

Regum poterit Non est autē, quod admirare, cur huiusmodi homines tempore illo non monachi dicti neque habitationes eorum monasteria fuerint vocatæ: quoniam omnibus in rebus vocabula posteriora sunt significatis: & frequenter etiam vocabula variantur, cum tamen significatum idē perpetuo permaneat: quemadmodum initio fidei, Christiani, non Christiani, sed discipuli dicti fuerunt. Nam Antiochiæ primum Christiani cognominari sunt, vt habetur in libro Actuum Apostolorum: qui prius ibi vel alibi discipuli appellati fuerunt, priusquam Christiani ita nomen inoleferet. Diu porrò Hierosolymis & vbique Christiani extiterunt, qui tamen illud uominis necdum habebant. Ita fit in omnibus, vt res eadem aliter atque aliter, vicissitudine temporis, aut alioqui leni ex causa, quæ iam ei accidit vel variatur in ipsa, dicatur, cum interim ipsum significatum, licet multis appellatum nominibus, vni idemque perseueret. Itaque diu cœnobia xenodochiaq; sub alio nomine fuerunt, priusquam xenodochij cœnobijsq; vocabulum introductum esset. Quid igitur obstat, si aliquando vocabulum non extet, dummodo hoc ipsum, cui vocabulum competit, existat? Ita nihil refert, si ipsi religiosi in veteri Testamento, & quandoque etiam in nouo, non religiosi, aut monachi, sed alio nomine pro temporis cōditione fuerint nūcupati.

Quod religiosorum status non semper consimilis fuerit, quomodo neque nunc quoque ordines omnes per omnia concordant.

Cap. VI.

NEquè interest quidquam, quod illo tempore siue postea religiosi (velut adhuc dicant) non omnino pares fuerint religiosi siue monastice vitæ hominibus, qui hoc seculo in monasterijs degunt. Summa enim habet